

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Σ αφήσουμε τον Βουαρζέ και τους συντρόφους του, τον Κουζίλο και τον δόν Έστεβάν με τον Διάξ και τον Βαράγια να βαδίζουν ολόταχως προς την Κοιλάδα του Χρυσού, κι ως ρίξουμε μια ματιά στις όχθες του ποταμού ποῦχε στρατοπεδεύσει τὸ Μαύρο Πουλί με τοὺς πολεμιστάς του.

Μόλις ξημέρωσε και είδαν οί Ἴνδοί τὸ νησάκι νὰ μὴ βρισκεται περὶ στή θέσι του, καταμεσῆς στο ποταμὺ, κραυγὲς ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς γέμισαν τὸν ἀέρα.

Τὶ εἶχε ἀπογίνει ἓνα ὀλόκληρο νησί; Πῶς χάθηκε ἔτσι μυστηριωδῶς ἀπ' τὴ θέσι ποὺ βρισκότανε;
Καὶ οί λευκοὶ πολεμιστὰὶ ποὺ βρισκόταντοσάν ἐπάνω σ' αὐτό, τὶ εἶχαν ἀπογίνει;

Ἡ ἄγιοις κραυγὲς τῶν ἐρυθροδέρμων ἔβησαν τὸ Μαύρο Πουλί ποὺ εἶχε ἀποκολληθεὶ πάλι ἐπάνω στὴ γλῶσι. Ὅταν ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐρυθροδέρμων εἶδε τὶ εἶχε συμβεῖ, παραξενεύτηκε πολὺ, μὰ και λύσσαξε ἀπ' τὴν ὀργή του. Κατὰ τὴν ἀντίληψί του, εἶχε γίνεῖ κάποιο θαῦμα. Ἐ ἀγαθὰ πνεύματα τῶν λευκῶν πολεμιστῶν τοὺς εἶχαν βοηθήσει νὰ ξεφύγουν, μὰ μὲ ὀλόκληρο τὸ νησί.

Ἔτσι περὶ, τὸ Μαύρο Πουλί δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς ἐχθρούς του, ποὺ εἶχαν σκοτώσει τόσοσὺς πολεμιστάς του και εἶχαν τραυματίσει κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο. Μὰ ποὺ θὰ πῆγαναν οί τρεῖς κληροῖ; Θὰ τοὺς εἰρυσσε πολὺ γρήγορα και θὰ τοὺς ἐξεδίκαίτο σκληρὰ. Πρὸς τὸ παρόν, ἔπρεπε νὰ τρέξῃ κοντὰ στοὺς ἄλλους Ἴνδοὺς πολεμιστάς ποὺ τὸν εἶχαν καλέσει νὰ τὸν κἀνουν ἀρχηγό τους, μετὰ τὸν θάνατο τῆς Παρδαλιῆς Γάτας.

Ὁ Ἴνδος ἀρχηγὸς δὲν ἔχισε πλέον καιρό. Πῆρε τοὺς πολεμιστάς του κι' ἔτρεξε στὸ μεγάλο στρατόπεδο τῶν Ἴνδων, ἀντίκειν στὴν κατασκήνωσι τοῦ δόν Έστεβάν. Μετὰ τὸν ὄλεθρο ποὺ εἶχαν ἴσαστεῖ τὴ νύχτα οί ἐρυθροδέρμοι ἀπ' τοὺς Ἰσπανοὺς τοχοδῶντες, περίμεναν τὸ Μαύρο Πουλί κι' ἀντιποικηρία.

Μόλις λοιπὸν εἶδαν τὸν Ἴνδὸ ἀρχηγὸ νὰ φτάνη στὸ στρατόπεδό τους, τὸν ὑποδέχτηκαν με δυνάτες κραυγὲς ἐνθουσιασμοῦ.

Ὁ Ἴνδος ἀρχηγὸς χαρῆτηκε τοὺς ἐρυθροδέρμοις και χάθηκε κοντὰ στὴ μεγάλη φροτιά, γύρω ἀπ' τὴν ὁποία συνεδρίαζαν οί ποὺ ἠλευκόμενοι και γενναῖοι πολεμιστὰὶ.

Πρὶν ἀναλάβει τὴν ἀρχηγία τῶν ἐρυθροδέρμων, πρὶν ἐπιτεθοῖν κι' ἐκδικηθοῖν τοὺς λευκοὺς πολεμιστάς, γιὰ τὸ καιρὸ ποὺ εἶχαν πάθει, τὸ Μαύρο Πουλί ἤθελε ν' ἀκούσῃ λεπτομερῶς τί συνέβη κατὰ τὴν κριτικὴν μάχη κι' ἀκόμα ποθοῦσε νὰ μάθῃ τί γινόταν στὴν κατασκήνωσι τοῦ δόν Έστεβάν, μετὰ τὴ νύχτα.

Ἄς ἀφήσουμε λοιπὸν τοὺς ἐρυθροδέρμοις νὰ μιλοῦν και νὰ συζητῶνται κι' ἄς δοῦμε τί γινόταν τὴν ἴδια αὐτὴ ὥρα στὴν κατασκήνωσι τῶν χρυσοθηρῶν.

Μόλις ξημέρωσε και οί τοχοδῶνται πληροφορήθηκαν τὴν ξαφνικὴ ἀναχώρησι τοῦ δόν Έστεβάν, τοῦ Διάξ και τοῦ Βαράγια, δὲν ἀνασῆχαν και πολὺ. Ἐλάσαν ὅτι οί Ἴνδοὶ δὲν θὰ τολμούσαν νὰ τοὺς ἐπιτεθοῖν, μετὰ τὴν πανολέθρια ποὺ ἴσέστησαν τὴ νύχτα, πρὶν νυχτώσει τοὺς ἀφῆσαν κι' ἡ ἡμέρα αὐτὴ. Στὸ μεταξὺ, ὁ δόν Έστεβάν κι' ὁ γενναῖος Διάξ θὰ γύριζαν. Κι' ἔτσι θὰ εἶχαν ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς ἀρχηγούς του, ἐν περιπτώσει Ἴνδικῆς ἐπιθέσεως.

Τοὺς χρυσοθηρὰς συγκαλοῦσε πρὸ πάντων ἡ σκέψις, ὅτι ὁ δόν Έστεβάν πῆγε κάπου ἐκεῖ γύρω, γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ τὴ θέσι, στὴν ὁποία βρισκόταν τὸ χουράκι ποὺ θὰ μορῶζόντουσαν.

Ἦσαν λοιπὸν ἦσυχος και γεμάτοι ἐλπίδες και χροῖα ὄνειρα.

Μὰ ἡ ὥρες περνοῦσαν και ὁ δόν Έστεβάν δὲν φανότανε νὰ γυρῶ. Κόντευε μεσημέρι. Οί χρυσοθηρὰ ἐφραγαν στὸ πόδι. Εἶχαν ἀρῶσει πῶς ν' ἀγονοῦν και κατέρωθον με τὰ βλεμματά τους τίς γύρω ἐκτάσεις. Τοῦ κἀνου ὄμως περίμεναν νὰ δοῦν τοὺς γενναίους ἀρχηγούς του νὰ γυρίζουν.

Ὁ δόν Έστεβάν ἀρῶσε....

Κι' ἡ ὥρα περνοῦσε, περνοῦσε τόσο γρήγορα!...

Οί χρυσοθηρὰ ἀρχισαν ν' ἀνησιχθῶν. Εἶχε περάσει τὸ μεσημέρι. Τὶ θὰ γινόταναν, ἀλλοίμονο, ἀν νύχτανε πρὶν γυρῶσὶ ὁ δόν Έστεβάν; Τὶ θὰ γινόταναν ἀν τοὺς ριχνόντουσαν οί ἐρυθροδέρμοι τὴ νύχτα;

Τὸ στρατόπεδο ἦταν ἀνάσπαστο και ταραχμένο, ὅταν ἔξαφνα μιὰ κραυγὴ, ποὺ ἀκούστηκε ἀπ' τίς θέσεις τῶν σκοπῶν, αἰσῆσε τὴν ταραχὴ και τὴν ἀναστάτῳσι τῶν χρυσοθηρῶν.

— Οί Ἴνδοὶ!... Οί Ἴνδοὶ!... Στὰ ὄπλα!...

Τὸ τί ἔγινε τὴ στιγμὴ αὐτὴ στὴν κατασκήνωσι τῶν τοχοδῶντων, δὲν περιγράφεται. Ἐντρομοὶ οί χρυσοθηρὰ, ἔτρεχαν πάνω-κάτω, μὴν ξεροντας τί νὰ κἀνουν.

Πραγματικῶς, σ' ἓνα ἴσχυμα, ἀντίκειν ἀπ' τὴν κατασκήνωσι, εἶχαν φραγεῖ μερικὸι ἐρυθροδέρμοι πολεμιστὰὶ. Μὰ ὅταν οί χρυσοθηρὰ κῆπταξαν καλύτερα, εἶδαν πῶς οί φόβοι κι' ἡ ταραχὴ τους δὲν ἦσαν δικαιολογημένοι.

Οί Ἴνδοὶ ἦσαν μόνον ἔξη. Καβάλλα στ' ἄλογα τους προχωροῦσαν ἀργά-ἀργά, δεῖχοντας πῶς δὲν εἶχαν καιροὺς σκοπούς. Ἐζείνο ποὺ προχωροῦσε πρώτος, κρατοῦσε ψηλὰ τὴ λόγχη του, πάνω στὴν ὁποία εἶχε δέσει ἓνα λευκὸ πανί.

Οί Ἴνδοὶ αὐτοὶ λοιπὸν ἦσαν ἀπεσταλμένοι ἀπ' τὸ στρατόπεδο τῶν ἐρυθροδέρμων γιὰ συνεννόησι. Οί τοχοδῶντες ἔπρεπε νὰ τοὺς δεχτοῖν, νὰ μιλήσουν μαζί τους, νὰ τοὺς ρωτήσουν τί θέλουν. Κανένας ὄμως ἀπ' τοὺς χρυσοθηρὰς δὲν ἤθελε ν' ἀναλάβῃ τὴ δουλειὰ αὐτὴ, ἐπ' ὅσον οί ἀρχηγὸι τῶν λεύκων. Φοβόντουσαν νὰ πλησιάσουν τοὺς Ἴνδοὺς, οί ὁποῖοι εἶχαν σταθεῖ τώρα ἀντίκειν στὸ στρατόπεδο, σ' ἀπόστασι δυὸ βυλῶν κροατικῶν και περιμεναν.

Τὶ ἔπρεπε νὰ γίνῃ; Θάδειχναν οί λευκοὶ δαίλια, ἀπάναντι ἔξη ἐρυθροδέρμοι; Ὅχι, αὐτὸ δὲν ἦταν σωστὸ και φρόνιμο. Δὲν ἔπρεπε νὰ περιφρονῆσουν τοὺς Ἴνδοὺς, δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς θιγῶσουν, ὅσο νὰ γυρῶσὶ ὁ δόν Έστεβάν. Ἐτίσαν λοιπὸν ἓναν ἀπ' τοὺς συντρόφους του, Γουιῆξ ὀνομαζόμενο, ποῦξερε τὴ γλῶσσα τῶν ἐρυθροδέρμων. Ὁ Γουιῆξ ἀναγῆστηκε νὰ ὑπακούσῃ. Πῆρε μαζί του κι' ἓναν ἄλλο χρυσοθηρὰ και τράβηξε πρὸς τὸ μέρος ποὺ περίμεναν οί Ἴνδοὶ.

Ὁ Γουιῆξ αὐτός, ἦταν ἰσχυρὸς και κοντὸς, ἀσῆμαντος ἀνθρώπος, πονηρὸς και θρασυδαίλιος τοχοδῶντης, χωρὶς προσόντα πολεμιστῶν και διαποικῶνται, γιὰ νὰ τὰ βγάλῃ πέρα στὴ δίστασι αὐτὴ περιστασι. Ὅστόσο, ὅταν πλησίασε τοὺς ἔξ Ἴνδοὺς, μάντεψε ἀμέσως τὸν ἀρχηγὸ τους ἀπ' τὸ ὑπερήφανο ἴσχος του. Ἦταν τὸ Μαύρο Πουλί, με δεινὴν τὴν πληγὴ τῆς ὀμοπλατικῆς του, με τὰ μάτια ἀστραγαλιὰ, διφρασιμῶς γιὰ ἐκδίκησι, γιὰ αἶμα....

Σύμφωνα με τίς συνήθειες τῶν Ἴνδων, ὁ Γουιῆξ ἀγκάλιασε τὸ Μαύρο Πουλί κι' ἀντήλαξε μαζί του τὸ φέλιμα τῆς εἰρήνης. Κατόπειν, χρησιμοποιώντας τὸ ποικῶδες ἴσχος τῶν Ἴνδων, ρώτησε:

— Τὶ ζητεῖ ὁ ἀδελφός μου ἀπ' τοὺς λευκοὺς πολεμιστάς; Ἐ αὐτὰ μου εἶπε ἀνοιχτὰ γιὰ ν' ἀκούσῃν τὰ λόγια του και ἡ καρδιά μου λευκὴ σάν τὸ χιόνι τῶν ψηλῶν βουνῶν.

Ὁ Γουιῆξ ἦταν βέβαιος πῶς τὰ λόγια του αὐτὰ θάκωναν ἐντόπισα και θὰ κολάσεσαν τοὺς Ἴνδοὺς. Μὰ συνέβη ἀκριβῶς τὸ ἀντίθετο.

Τὸ Μαύρο Πουλί ἔφρασε τὰ φροῦδα του, κῆπταξε τὸν Γουιῆξ περιφρονητικὰ και τοῦ ἀπάντησε:

— Ἦρθα ἐδῶ, ζητώντας τὸν ἀρχηγὸ τῶν λευκῶν. Ποῦ εἶνε ὁ ἀρχηγός σου;

Ὁ Γουιῆξ σάσπισε. Ἐκαμε ὀστόσο κουράγιο κι' ἀπάντησε:

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγός τῶν λευκῶν. Τὶ θέλα νὰ μοῦ πῆ ὁ ἀρχηγός τῶν ἐρυθροδέρμων;

Μὰ τὸ Μαύρο Πουλί εἶχε τὴν πονηρία τοῦ διαβόλου. Με τὴν πρώτη ματιὰ καπάλαβε πῶς ὁ τοχοδῶντης ποῦστεκε ἐμπρὸς του, κάθε ἄλλο παρὰ ἀρχηγός τῶν λευκῶν ἦταν. Ποῦ βρισκόταν λοιπὸν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν χρυσοθηρῶν γενναῖος πολεμιστῆς; Κι' ἀκόμα, ποῦ ἦταν ὁ ἄλλος ἐκεῖνος πολεμιστῆς ποὺ ὀνόμασε τὴν Παρδαλιῆ Γάτα, κατὰ τὴ συμπλοκὴ τῆς περασμένης νύχτας;

Οί Ἴνδοὶ πολεμιστὰὶ τοῦ εἶχαν μιλήσει ἤδη με θαυμασιῶ και γιὰ τὸν δόν Έστεβάν και γιὰ τὸν Πέτρο Διάξ, τὸν ὁποῖο ἤξεραν ἄλλοστε οί ἐρυθροδέρμοι και τὸν τρέμανε. Ποῦ ἦσαν λοιπὸν τὴ στιγμὴ αὐτὴ οί δυὸ ἀτρόμητοι πολεμιστὰὶ και γιὰτί δὲν παρουσια-

ζόντουσαν οι ίδιοι, άλλ' έστειλαν έναν απ' τους ανθρώπους των ;
 "Οι' αυτά ήθελε να τα εξασκεύω, με κάθε τρόπο, το Μαύρο Πουλί. Γι' αυτό άλλωστε πήγε ως την κατασκήνωση των λευκών, με διαθέσεις ειρηνικές δήθεν. Ποθοῦσε να ιδή την κατασκήνωση, τον περιβόλο της, τους λευκούς πολεμιστάς, τὰ πάντα. "Ηθελε να εξασκεύω με λόσους και ποῦδες αντιπάλους θὰ ελεγε να κάνει τη νύχτα, πού θὰ γινόταν ἡ επίθεσις τῶν Ἰνδῶν. Γύρισε λοιπὸν και εἶπε ἀπότομα στὸ Γομεῖς :

— Τὰ χεῖρά σου δὲν λένε τὴν ἀλήθεια. "Αλλά υπάρχουν στὴν καρδιά σου κ' ἄλλα στὸ στόμα σου. "Ο Ἰνδὸς ἀρχηγὸς δὲν ἀπατάται εύκολα. Εἶπα : "Επιθύω να μλήσω με τοὺς ἀρχηγούς τῶν λευκῶν πολεμιστῶν, ἐκείνον πού μάχεται σάν τὸ λιοντάρι κ' ἔχεινον πού τὰ χεῖρά του εἶνε δυνατὰ σάν σιδερέζιλο.

"Ο Γομεῖς τὰ εἶχε χαμένα. Θέλησε να πῆ κάτι, μὰ τὸ Μαύρο Πουλί δὲν τὸν ἔδωσε ἀπάντησι. Εἶχε σταναρώσει τὰ χεῖρά του και περιέμενε, ἀφοῦ εἶπε ξερα κ' ἀπότομα :

— Θὰ περιμένο τοὺς ἀρχηγούς τῶν λευκῶν, γιὰ να συνεννοηθῶ μαζί τους.

Τὰ πράγματα ἦσαν περὶ σκοῦρα. "Ο δῆτοχος ὁ Γομεῖς δὲν ἤξερε τί να κάνει. Τέλος, σκεῖτηκε να καλέσῃ τὸν Ἰνδὸ ἀρχηγὸ στὴν κατασκήνωση. "Εκεῖ θὰ τὸν ἐπιθεῖ ἴσως, πὸς αὐτὸς εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν. Θὰ τοῦ τὸ ἐβεβαίωσαν κ' οἱ ἄλλοι σύντροφοί του. Γι' οὗσε λοιπὸν και εἶπε στὸ Μαύρο Πουλί :

— "Ο ἀδελφός μου θὰ βεβαιωθῆ πὸς τοῦ λέω τὴν ἀλήθεια, ἀν ἔρθει στὴν κατασκήνωση. "Εκεῖ θὰ ἰδῆ με τὰ ἴδια τὸ μάτια πὸς ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν πολεμιστῶν.

Τὰ μάτια τοῦ Μαύρου Πουλιού ἀστραμῖαν ἄγρια. Τὸ σχέδιό του, τὸ καταχθόνιο και τρομερὸ, πήγαινε θαυμάσια. Θάβητανε στὴν κατασκήνωση τῶν λευκῶν, θὰ κατασκόπευε ἀνετόως τὰ πάντα, θὰ μάντευε ἀν ἔλειταν πραγματικῶς οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐχθρῶν και τὴ νύχτα θὰ σφηνόταν με τοὺς πολεμιστάς του ἐναντίον τῶν λευκῶν ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς.

— "Ο ἀκολουθῆσω τὸν λευκὸ πολεμιστὴ ὡς τὴν κατασκήνωση, εἶπε, ἀφοῦ με προσκαλεῖ. "Εμπρός, ἄς πηγαίνουμε.

Οἱ Ἰνδοὶ ἐτοιμάστειραν να ξεκινησούν.

Μὰ ὁ πονηρὸς Γομεῖς τοὺς σταμάτησε.

— "Ο ἀδελφός μου, εἶπε στὸ Μαύρο Πουλί, πρέπει να ρθῆ στὴν κατασκήνωση μόνος του.

"Ο ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

— Θὰ γίνῃ αὐτὸ πὸς ζητᾶς, ἀποκρίθηκε. Οἱ σύντροφοί μου θὰ με περιμένουν ἐδῶ. Θὰ πάρω μόνο μαζί μου τὸν Αἰγαγρο.

"Ο Αἰγαγρος ἦταν ἕνας Ἰνδὸς πολεμιστὴς πανήγηρος κ' εὐρωστός, σωστός Ἡρακλῆς, γενναῖος και ταλιηρός.

"Ο Γομεῖς δὲν δυσκολεῖτηκε να δεχθῆ τὴν πρότασι τοῦ Ἰνδοῦ.

— "Ας πηγαίνουμε, εἶπε.

Μόλις οἱ δύο Ἰνδοὶ ἔφτασαν στὴν κατασκήνωση τῶν χρυσοθήρων, τὸ Μαύρο Πουλί ἄρχισε να λοξοκιντᾶ γύρω του και να ἐξετάζῃ τὰ πάντα με προσοχή. "Επειτα γύρισε στὸ Γομεῖς και τοῦ εἶπε :

— "Ας πάμε στὴ σκηνή τοῦ ἀρχηγού. "Εκεῖ θὰ μλήσουμε πὸς ἦσυχ.

Θέλοντας και μὴ, ὁ Γομεῖς ὠδήγησε τοὺς Ἰνδοὺς στὴ σκηνή τοῦ δὸν Ἐστεβάν, τοῦ ἔβαλε να καθῆσουν και κατόπιν εἶπε στὸ Μαύρο Πουλί :

— Περιμένω ν' ἀκούσῃς τὰ λόγια τῶν ἀδελφῶν μου. "Ο ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν ἔχει τ' αὐτὰ τὸ ἀνοιχτά. Μιλήστε....

"Ο ἀρχηγὸς τῶν Ἰνδῶν κιντᾶξε τὸν Γομεῖς με βλέμμα ἄγριο και αὐστηρὸ. Κατόπιν, στήριχοντας τὸ δάχτυλό του με περηφάνεια στὸ στήθος του, ἀπάντησε :

— Δὲν βλέπω παρὰ ἕναν μονάχα ἀρχηγό, ἕναν Ἰνδὸ ἀρχηγό, κ' αὐτὸς εἶμ' ἐγώ. Πού εἶνε ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν ; Δὲν τὸν βλέπω.

"Ο Γομεῖς τᾶρασε πάλι. Κι' ἐνῶ σκεφτόταν τί ν' ἀπάντησῃ, ὁ Ἰνδὸς εἶπε πάλι :

— Γιατί ζητᾶς να μ' ἀπατήσῃς ; Τὰ λόγια σου εἶνε δολερά, ὅπως τὰ κλέματα τῶν τίγρων.

— Δὲν ζητῶ να σ' ἀπατήσω, ἀποκρίθηκε ὁ Γομεῖς. Σοῦ εἶπα : "Εγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν πολεμιστῶν.

Τὸ Μαύρο Πουλί γύρισε τότε και κιντᾶξε τὸν Αἰγαγρο. "Ο Ἰνδὸς αὐτὸς πολεμιστὴς εἶχε λάβει μέρος στὴ μάχη τῆς προηγουμένης νύχτας και εἶχε ἰδεῖ συνεπὸς ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὸν δὸν Ἐστεβάν και

τὸν Διάξ.

— Εἶνε αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν ; ρώτησε τὸ Μαύρο Πουλί τὸν Αἰγαγρο.

— "Οχι, ἀπάντησε με βεβαιότητα ὁ Αἰγαγρος.

"Ο Γομεῖς δὲν ἤξερε περὶ τί να κἀμῃ.

— "Εγὼ εἶμαι ὁ μόνος ἀρχηγὸς ἐδῶ, εἶπε με κάποιου πεισμο.

— Ἄς ψέμματα, βροντοφώνησε τὸ Μαύρο Πουλί. Κι' ἕνας ἀρχηγὸς ὅπως ἐγώ, δὲν καταδέχεται να μιλήῃ μ' ἀνθρώπους πὸς ψεύδονται.

"Ο δῆτοχὸς Γομεῖς δάγκωσε τὴ γλώσσα του. "Η θέσι του ἦταν περὶ πολὺ δύσκολη. Τὴ στιγμὴ ὅμως αὐτὴ ἐπενέθη σκοπιμὸς ὁ Αἰγαγρος, ὁ ὁποῖος προσπαθῆσε δῆθεν να κατατραυλῆν τὸ Μαύρο Πουλί. Κατόπιν γύρισε στὸ Γομεῖς και τοῦ περιέγραψε λεπτομερῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δὸν Ἐστεβάν.

— Μαζὺ με τὸν ἀρχηγό σας, συνέχισε ὁ Αἰγαγρος, πολεμοῦσε σάν λιοντάρι κ' ἕνας ἄλλος λευκὸς πολεμιστὴς. Πού εἶνε αὐτὸς τοῦλάχιστον ;

— Γιὰ ποιὸν πολεμιστὴ μιλάς ; ρώτησε ὁ Γομεῖς.

— Γιὰ τὸν πολεμιστὴ πού στὸ μέρος αὐτὸ χθὲς τὴ νύχτα σκότωσε τὴν Παρδαλὴ Γάτα. "Ο πολεμιστὴς αὐτὸς λέγεται Πέτρος Διάξ. Τὰ τένα τῆς ἐρήμου τὸν ξερῶν καλά και πολλές φορὲς δοκιμάζονε τὴ δύναμι τοῦ χερσὸ του....

"Ο Αἰγαγρος σταμάτησε γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα και κατόπιν πρόσθεσε, κιντᾶνοντας τὸν Γομεῖς κατόματα :

— Οἱ δύο αὐτοὶ πολεμιστὰ, πὸς σοῦ περιέγραφα, δὲν εἶνε ἀρχηγοὶ σας ; Εἶπαν ψέμματα τὰ χεῖρά μου ;

Μτὸς στ' ἀκαταμάχητα αὐτὰ ἐπιχειρήματα, ὁ Γομεῖς βουδάρηκε ἐντελῶς. Τί μποροῦσε να πῆ ; Οἱ Ἰνδοὶ ἤξεραν καλά τί ἔλεγαν. Νὰ ἐξακολουθῆσῃ ψευδόμενος ; Κι' ἀν τὸ Μαύρο Πουλί θυμῶνε και διεκόπε τις διαπραγματεύσεις τῆς εἰρήνης, πὸς τόσα ἐνδιέφεραν τοὺς χρυσοθήρας ; "Αποφάσισε λοιπὸν να πῆ τὴν ἀλήθεια. Κι' ὁμολόγησε πὸς δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἀρχηγὸς τῶν λευκῶν.

"Ενα ἀπαῖσιο μειδίαμα φώτισε τις ἴπουλες μορφὲς τῶν δύο Ἰνδῶν. Κατάλαβαν περὶ καλά, ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τῶν λευκῶν ἔλειπαν κ' ὅτι δὲν ἦταν δύσκολο να κατασφάξουν τοὺς ἄτυχους χρυσοθήρας.

"Ο Γομεῖς δὲν ἀντελήφθη τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτὰ. Νόμιζε πὸς οἱ Ἰνδοὶ εἶχαν φτάσει στὴν κατασκήνωση σάν φίλοι. "Εξαφρα ἀντήχησε πάλι αὐστηρὴ και σαρκαστικὴ ἡ φωνὴ τοῦ Μαύρου Πουλιού :

— Γιατί λοιπὸν, φώναξε στὸ Γομεῖς, σφετεριστῆρες ἔξενο τίτλο ; "Εγὼ ζητῶ να μλήσω περὶ εἰρήνης με τοὺς ἀρχηγούς σου. Πού εἶνε οἱ ἀρχηγοὶ σου ;

— Ἐπῆγαν να κληρησούν, γιὰ να θρηφῶν τοὺς ἀνθρώπους των, ἀπάντησε ψευδόμενος και πάλι ὁ Γομεῖς.

Μὰ οἱ Ἰνδοὶ δὲν γελῶντουσαν εύκολα. "Αντήλλαξαν ἕνα γρήγορο βλέμμα και κατόπιν εἶπαν στὸ Γομεῖς :

— "Αφοῦ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν λευκῶν λείπουν, θὰ τοὺς περιμένουμε να γυρίσουν. "Ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὰ στόματα τῶν Ἰνδῶν πολεμιστῶν θὰ μείνουν κλειστά.

Πραγματικῶς οἱ δύο Ἰνδοὶ, μισόλεισαν τὰ μάτια τους κ' ἔμειναν ἀκίνητοι, σάν να εἶχαν μαρμαρώσει.

"Ο Γομεῖς σηκώθηκε και βγήκε ἔξω ἀπ' τὴ σκηνή. "Η περιφρονητικὴ αὐτὴ στάσις τῶν Ἰνδῶν τὸν ἐνοχλοῦσε, τὸν πεισμάτωνε.

Μόλις τὸν εἶδαν οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν να τὸν ρωτήσουν τί συνέβη. "Ο Γομεῖς τοὺς διηγῆθηκε καταλεπτῶς τί ἐλέγχθη μεταξύ αὐτοῦ και τοῦ Μαύρου Πουλιού.

— "Ὡστε ξερῶν πὸς λείπει ὁ ἀρχηγός μας ; ρώτησε ἕνας χρυσοθήρας.

— Καὶ βέβαια τὸ ξερῶν.

— Καὶ τόφα τί θὰ γίνῃ ;

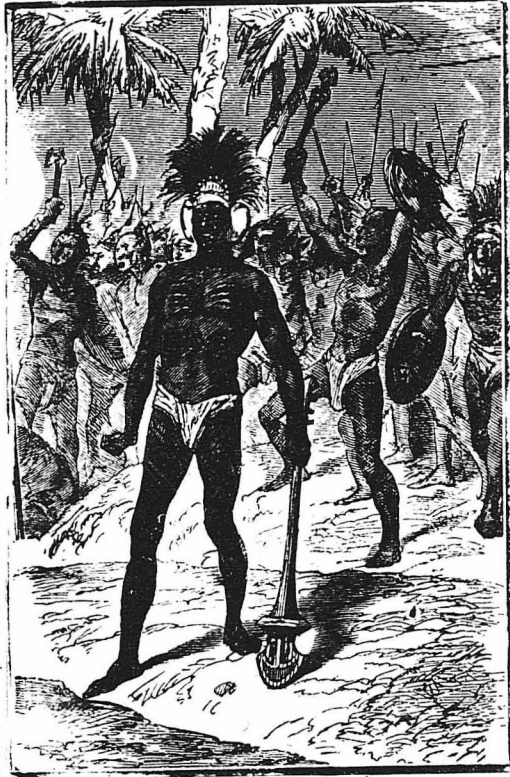
— Τὸ θεὸς να γίνῃ ; Αὐτοὶ οἱ σκυλο-Ἰνδοὶ κάθονται και περιμένουν.

Στὸ μεταξύ αὐτὸ θὰ γυρίσῃ ὁ δὸν Ἐστεβάν.

— "Ασφαλῶς θὰ γυρίσῃ.

Μὰ ἡ ὄρα περνοῦσε, ἀλλοίμονο, κ' ὁ δὸν Ἐστεβάν δὲν φαινόταν πούθενά. Μάταια οἱ χρυσοθήραι κάρφωναν μ' ἀγωνία τὸ βλέμμα τους στὴς γύρες τῆς κατασκήνώσεως ἐκτάσεις. "Ο ἀρχηγὸς τους δὲν φαινόταν πούθενά και πληροῦσε περὶ να πέσῃ ἡ νύχτα.

"Η ἀνισυχία τῶν χρυσοθήρων μεγάλωνε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ. (Ακολουθεῖ)

Οἱ Ἰνδοὶ ἦσαν ἐτοιμοὶ να ἐπιτεθοῦν...